

Протокол
про внесення змін до Конвенції між Україною і Королівством Нідерландів
про уникнення подвійного оподаткування та попередження податкових
ухилень стосовно податків на доходи і майно

Україна і Королівство Нідерланди,

бажаючи укласти Протокол про внесення змін до Конвенції між Україною і Королівством Нідерландів про уникнення подвійного оподаткування та попередження податкових ухилень стосовно податків на доходи і майно та Протоколу до неї, підписаних у м. Києві 24 жовтня 1995 року (далі – Конвенція та Протокол відповідно),

домовились про таке:

Стаття I

Назву та преамбулу Конвенції видалити та замінити такими назвою та преамбулою Конвенції:

«Конвенція між Україною та Королівством Нідерландів
про усунення подвійного оподаткування стосовно податків на доходи і
майно та попередження податкового ухилення і уникнення

Україна і Королівство Нідерландів,

бажаючи надалі розвивати економічні відносини та посилити співпрацю у податкових питаннях,
маючи намір усунути подвійне оподаткування стосовно податків, на які поширюється дія цієї Конвенції, без створення можливостей для повного звільнення від оподаткування або зменшення оподаткування шляхом податкового ухилення або уникнення (у тому числі, шляхом неправомірного використання угод з метою отримання пільг, передбачених цією Конвенцією, що має наслідком отримання непрямої вигоди резидентами третіх юрисдикцій),

домовились про таке:».

Стаття II

1. Пункт 3 статті 2 Конвенції видалити та замінити таким пунктом:

«3. Податками, на які поширюється ця Конвенція, зокрема, є:

а) у Нідерландах:

- податок на доходи;

- податок на заробітну плату;
- податок на доходи компаній, включаючи частку Уряду в чистих прибутках від експлуатації природних ресурсів, що стягується згідно з Законом «Про видобуток корисних копалин»; та
- податок на дивіденди;
(надалі «податок Нідерландів»);

б) в Україні:

- податок на доходи фізичних осіб; та
- податок на прибуток підприємств;
(надалі «український податок») ».

Стаття III

1. У підпункті а) пункту 1 статті 3 Конвенції слова «(Нідерланди)» видалити та замінити словами: «, у випадку Нідерландів,».

2. Підпункти б) та с) пункту 1 статті 3 Конвенції видалити та замінити такими підпунктами:

«б) термін «Нідерланди» означає європейську частину Королівства Нідерландів, включаючи її територіальне море і будь-яку територію поза територіальним морем та суміжну з ним, в межах якої Королівство Нідерландів, згідно з міжнародним правом, виконує юрисдикцію або суверенні права;

с) термін «Україна» у разі використання в географічному значенні означає територію України, її континентальний шельф і її виключну (морську) економічну зону, у тому числі будь-яку іншу територію за межами територіальних вод України, яка відповідно до міжнародного права визначена або може бути в подальшому визначена як територія, в межах якої можуть застосовуватися права України стосовно морського дна, надр та їхніх природних ресурсів;».

3. У підпункті h) пункту 1 статті 3 Конвенції слова «громадянство Нідерландів» видалити та замінити словами «громадянство Королівства Нідерландів».

4. У підпункті i) пункту 1 статті 3 Конвенції у кінці речення знак «.» замінити на «;».

5. Після підпункту i) пункту 1 статті 3 Конвенції додати такий пункт:

«j) термін «пенсійний фонд» означає будь-який план, схему, фонд, траст або іншу форму взаємовідносин, створену у Договірній Державі, який:

i) загалом звільняється від оподаткування податками на доходи у цій Державі; та

ii) функціонує переважно для адміністрування та виплати пенсій або інших платежів, пов'язаних з виходом на пенсію, або для заробляння доходу на користь однієї або більше таких форм взаємовідносин.».

Стаття IV

1. Пункт 1 статті 4 Конвенції видалити та замінити такими пунктами:

«1. Для цілей цієї Конвенції термін «резидент Договірної Держави» означає будь-яку особу, яка за законодавством цієї Держави підлягає оподаткуванню в ній на підставі місця проживання, постійного місцеперебування, місця управління, або іншого аналогічного критерію, а також включає цю Державу та будь-яку її адміністративно-територіальну одиницю або місцевий орган влади.

2. Особа, відмінна від фізичної, підлягає оподаткуванню:

а) у Нідерландах, якщо особа є резидентом Нідерландів для цілей оподаткування податком на доходи компаній;

б) в Україні, якщо особа є резидентом України для цілей оподаткування податком на прибуток підприємств;

за умови, що дохід, отриманий такою особою, вважається відповідно до податкового законодавства цієї Держави доходом цієї особи та не є доходом бенефіціарних (фактичних) власників, членів або учасників цієї особи.

3. Незважаючи на положення пунктів 1 та 2 цієї статті термін «резидент Договірної Держави» не включає будь-яку особу, яка підлягає оподаткуванню у цій Державі лише стосовно доходів із джерел у цій Державі або стосовно майна, що розташоване в ній.».

2. Чинні пункти 2 та 3 статті 4 Конвенції перенумерувати на пункти 4 та 5 відповідно.

3. Чинний пункт 4 статті 4 Конвенції видалити.

Стаття V

1. Пункт 3 статті 5 Конвенції видалити та замінити таким пунктом:

«3. Будівельний майданчик або монтажний чи складальний об'єкт створює постійне представництво тільки у разі, коли він існує більше 12 місяців.».

Стаття VI

1. Пункти 2, 3 та 4 статті 10 Конвенції видалити та замінити такими пунктами:

«2. Однак дивіденди, що сплачуються компанією, яка є резидентом Договірної Держави можуть також оподатковуватись у цій Державі відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо фактичний власник дивідендів є резидентом іншої Договірної Держави, то податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати:

а) 5 відсотків від загальної суми дивідендів, якщо фактичним власником дивідендів є компанія (інша, ніж товариство), яка безпосередньо володіє щонайменше 20 відсотками капіталу компанії, яка виплачує дивіденди;

б) 15 відсотків від загальної суми дивідендів в усіх інших випадках.

3. Незважаючи на положення пунктів 1 і 2 цієї статті, дивіденди, що виплачуються компанією, яка є резидентом Договірної Держави, резиденту іншої Договірної Держави, оподатковуються тільки в іншій Договірній Державі за умови, що одержувачем – фактичним власником дивідендів, є:

а) компанія (інша ніж партнерство), чия інвестиція в капітал компанії, що виплачує дивіденди, гарантована або застрахована іншою Договірною Державою, центральним банком іншої Договірної Держави або будь-яким агентством чи органом (включаючи фінансовий інститут), яким володіє або який контролює ця Договірна Держава;

б) пенсійний фонд іншої Договірної Держави.

4. Компетентні органи Договірних Держав можуть за взаємною згодою встановлювати порядок застосування пунктів 2 та 3 цієї статті.».

Стаття VII

Статтю 11 Конвенції видалити та замінити такою статтею:

«Стаття 11

Проценти

1. Проценти, що виникають у Договірній Державі і сплачуються резиденту іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Однак проценти, які виникають у Договірній Державі, можуть також оподатковуватись у цій Державі відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо фактичний власник процентів є резидентом іншої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати 5 відсотків від загальної суми процентів.

3. Незважаючи на положення пункту 2 цієї статті:

а) проценти, що виникають у Договірній Державі і сплачуються стосовно облігацій, боргових зобов'язань або інших подібних зобов'язань цієї Держави, центрального банку цієї Держави, її адміністративно-територіальної одиниці або місцевого органу влади звільняються від оподаткування у цій Державі;

б) проценти, що виникають у Договірній Державі і сплачуються стосовно облігацій, боргових зобов'язань або інших подібних зобов'язань іншій Договірній Державі, центральному банку іншої Договірної Держави, її адміністративно-територіальній одиниці або місцевому органу влади, або пенсійному фонду іншої Договірної Держави звільняються від оподаткування у першій згаданій Державі; та

с) проценти, що виникають у Договірній Державі і сплачуються стосовно позик, гарантованих або застрахованих іншою Договірною

Державою, центральним банком іншої Договірної Держави або будь-яким агентством чи органом (включаючи фінансову установу), яким володіє або який контролює ця Держава, звільняються від оподаткування в першій згаданій Державі;

при умові, що отримувачем процентів є їх фактичний власник.

4. Компетентні органи Договірних Держав можуть за взаємною згодою встановлювати порядок застосування пунктів 2 і 3 цієї статті.

5. Термін «проценти», який використовується у цій статті, означає дохід від боргових вимог будь-якого виду, незалежно від іпотечного забезпечення і незалежно від володіння правом на участь у прибутках боржника, і, зокрема, дохід від урядових цінних паперів і облігацій чи боргових зобов'язань, включаючи премії та виграші за цими цінними паперами, облігаціями або борговими зобов'язаннями та включаючи штрафи, що стягуються за прострочення платежів.

6. Положення пунктів 1, 2 і 3 цієї статті не застосовуються, якщо фактичний власник процентів, який є резидентом Договірної Держави, здійснює комерційну діяльність в іншій Договірній Державі, в якій виникають проценти, через розташоване в ній постійне представництво або надає у цій іншій Державі незалежні особисті послуги з розташованої там постійної бази, і боргова вимога, на підставі якої сплачуються проценти, фактично відноситься до такого постійного представництва або постійної бази. У такому разі, залежно від обставин, застосовуються положення статті 7 або статті 14 цієї Конвенції.

7. Вважається, що проценти виникають у Договірній Державі, якщо їхнім платником є резидент цієї Держави. Проте, якщо особа, що сплачує проценти, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими виникла заборгованість, за якою сплачуються проценти, і витрати зі сплати цих процентів несе це постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі проценти виникають у Державі, в якій розташоване постійне представництво або постійна база.

8. Якщо у зв'язку з наявністю особливих відносин між платником і фактичним власником процентів або між ними обома і будь-якою іншою особою, сума сплачених процентів, зважаючи на вид боргової вимоги, за якою сплачуються проценти, перевищує суму, яка була б погоджена між платником і фактичним власником процентів за відсутності таких відносин, положення цієї статті застосовуються тільки до останньої згаданої суми. У такому разі надмірна частина платежу оподатковується виключно відповідно до законодавства кожної Договірної Держави, але з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.».

Стаття VIII

Статтю 12 Конвенції видалити та замінити такою статтею:

1. Роялті, які виникають в одній Договірній Державі і сплачуються резиденту іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Однак роялті, що виникають у Договірній Державі, можуть також оподатковуватись у цій Державі відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо фактичний власник роялті є резидентом іншої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати 10 відсотків від загальної суми платежів, зазначених у підпункті а) пункту 5 цієї статті.

3. Незважаючи на положення пунктів 1 та 2 цієї статті, роялті, що виникають у Договірній Державі можуть також оподатковуватись у цій Державі відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо фактичний власник роялті є резидентом іншої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати 5 відсотків від загальної суми платежів, зазначених у підпункті б) пункту 5 цієї статті.

4. Компетентні органи Договірних Держав можуть за взаємною згодою встановлювати порядок застосування пунктів 2 і 3 цієї статті.

5. Термін "роялті", що використовується у цій статті, означає платежі будь-якого виду, які отримуються як компенсація за:

а) використання або право на використання будь-яких авторських прав на твори літератури або мистецтва (включаючи кінематографічні фільми і фільми або плівки для радіо або телебачення); та

б) використання або право на використання будь-яких авторських прав на наукові роботи, будь-який патент, торгову марку, дизайн або модель, секретну формулу або процес, або за інформацію, що стосується промислового, комерційного або наукового досвіду.

6. Положення пунктів 1, 2 і 3 цієї статті не застосовуються, якщо фактичний власник роялті, який є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює комерційну діяльність в іншій Договірній Державі, в якій виникають роялті, через розташоване там постійне представництво або надає у цій іншій Державі незалежні особисті послуги з розташованої там постійної бази, та права або майно, стосовно яких сплачуються роялті, фактично пов'язані з цим постійним представництвом чи постійною базою. У такому разі застосовуються положення статей 7 або 14 цієї Конвенції залежно від обставин.

7. Вважається, що роялті виникають у Договірній Державі, якщо їхнім платником є резидент цієї Держави. Проте, якщо особа, що сплачує роялті, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з яким виникло зобов'язання сплачувати роялті і витрати зі сплати цих роялті несе таке постійне представництво або постійна база, тоді вважається, що роялті виникають у тій Договірній Державі, в якій розташоване постійне представництво або постійна база.

8. Якщо у зв'язку з наявністю особливих відносин між платником і фактичним власником роялті або між ними обома і будь-якою іншою особою, сума сплачених роялті, зважаючи на тип використання, права чи інформації, за які сплачуються роялті, перевищує суму, яка була б погоджена між платником і фактичним власником роялті за відсутності таких відносин, положення цієї статті застосовуються тільки до останньої згаданої суми. У такому разі надмірна частина платежу оподатковується виключно відповідно до законодавства кожної Договірної Держави, але з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.».

Стаття IX

У пункті 3 статті 15 Конвенції слова «у зв'язку з будівельним майданчиком або спорудою, або установочним об'єктом, або установкою або спорудою для розвідки чи експлуатації природних ресурсів і діяльність, пов'язана з таким майданчиком або об'єктом, або установкою або спорудою для розвідки чи експлуатації природних ресурсів» видалити та замінити словами «у зв'язку з будівельним майданчиком або спорудою, або установочним об'єктом і діяльність, пов'язана з таким майданчиком або об'єктом».

Стаття X

Статтю 18 Конвенції видалити та замінити такою статтею:

«Стаття 18

Пенсії, ануїтети та інші платежі з соціального забезпечення

1. Відповідно до положень пункту 2 статті 19 Конвенції, пенсії та інші подібні винагороди а також ануїтети, які виникають у Договірній Державі та сплачуються резиденту іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у першій згаданій Державі.

2. Пенсії та інші платежі, сплачені відповідно до положень законодавства Договірної Держави про соціальне забезпечення резиденту іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватись в першій згаданій Державі.

3. Вважається, що пенсія, інша подібна винагорода або ануїтет виникають у Договірній Державі, якщо внески або платежі, пов'язані з такою пенсією або іншою подібною винагородою, або ануїтетом, або правами, отриманими від такої пенсії або іншої подібної винагороди, або ануїтету, звільняються від оподаткування у цій Державі. Перерахування пенсії, іншої подібної винагороди або ануїтету з пенсійного фонду або страхової компанії в Договірній Державі до пенсійного фонду або страхової компанії в іншій Державі не обмежує будь-яким чином право першої згаданої Держави на стягнення податків відповідно до цієї статті.

4. Положення цієї статті також застосовуються, якщо замість виплати пенсії, іншої подібної винагороди або ануїтету здійснюється

одноразова виплата до дати початку нарахування такої пенсії, іншої подібної винагороди або ануїтету.».

Стаття XI

Статтю 21 Конвенції видалити та замінити такою статтею:

«Стаття 21
Студенти

Платежі, які одержує для оплати проживання, навчання або професійної підготовки студент або стажер, що є чи безпосередньо до приїзду в Договірну Державу був резидентом іншої Договірної Держави і перебуває в першій згаданій Державі виключно з метою навчання чи професійної підготовки, не оподатковуються в першій згаданій Державі за умови, що такі платежі здійснюються з джерел, які розташовані за межами цієї Держави.».

Стаття XII

1. У пункті 1 статті 24 Конвенції слова «можуть оподатковуватись в Україні» видалити та замінити словами «можуть оподатковуватись або оподатковуються тільки в Україні».

2. У пункті 2 статті 24 Конвенції слова «можуть оподатковуватись в Україні» видалити та замінити словами «можуть оподатковуватись або оподатковуються тільки в Україні» та слова «пункт 3 статті 18» замінити словами «пункти 1 та 2 статті 18».

3. У пункті 3 статті 24 Конвенції слова «пункт 2 статті 12» замінити словами «пункти 2 та 3 статті 12» і слова «пункт 2 статті 18» замінити словами «пункт 4 статті 18».

4. Після пункту 3 статті 24 Конвенції додати такий пункт:

«4. Незважаючи на положення пункту 2, Нідерланди повинні дозволити зменшувати податок Нідерландів на суму податку, сплаченого в Україні стосовно видів доходу, які, відповідно до статті 7, пункту 7 статті 10, пункту 6 статті 11, пункту 6 статті 12, пункту 2 статті 13 та пункту 2 статті 22 цієї Конвенції можуть оподатковуватись в Україні, в межах, у яких ці види доходу включені до бази, визначеної у пункті 1, і якщо Нідерланди, відповідно до положень Закону Нідерландів «Про уникнення подвійного оподаткування», дозволяють зменшувати податок Нідерландів на суму податку, стягнутого в іншій державі з таких видів доходу. Для розрахунку суми такого зменшення застосовуються відповідно положення пункту 3 цієї статті .».

5. Чинні пункти 4, 5, 6 та 7 статті 24 Конвенції перенумерувати на пункти 5, 6, 7 та 8 відповідно.

6. У новому пункті 6 статті 24 Конвенції слова «пункт 4» видалити та замінити словами «пункт 5».

7. У новому пункті 8 статті 24 Конвенції слова «пункт 4» видалити та замінити словами «пункт 5».

Стаття XIII

Після статті 24 Конвенції додати таку статтю:

«Стаття 24А

Право на отримання вигід

1. Незважаючи на інші положення цієї Конвенції, вигоди, передбачені цією Конвенцією, не надаються стосовно певного виду доходу або майна, якщо з урахуванням всіх відповідних фактів та обставин можна дійти обґрунтованого висновку, що отримання такої вигоди було однією з головних цілей угоди чи операції, яка прямо або опосередковано створила підстави для такої вигоди, якщо не встановлено, що надання такої вигоди і за таких обставин узгоджується з метою та цілями відповідних положень цієї Конвенції.

2. Якщо, відповідно до пункту 1 цієї статті, особі відмовлено в наданні вигоди, передбаченої цією Конвенцією, компетентний орган Договірної Держави, який в іншому випадку надав би цю вигоди, тим не менш, повинен вважати цю особу як таку, що має право на отримання цієї вигоди або інших вигід стосовно певного виду доходів або майна, якщо такий компетентний орган за запитом цієї особи та після розгляду відповідних фактів та обставин доходить висновку, що такі вигоди були б надані цій особі за відсутності угоди або операції, зазначених у пункті 1 цієї статті.

3. Компетентний орган Договірної Держави повинен проконсультуватися з компетентним органом іншої Договірної Держави, перш ніж відмовити в наданні вигоди відповідно до пунктів 1 або 2 цієї статті.».

Стаття XIV

1. Пункт 1 статті 27 Конвенції видалити та замінити таким пунктом:

«1. Якщо особа вважає, що дії однієї або обох Договірних Держав призводять або призведуть до її оподаткування не у відповідності до положень цієї Конвенції, вона може, незалежно від заходів, передбачених внутрішнім законодавством цих Держав, передати свою справу на розгляд компетентного органу будь-якої з Договірних Держав. Справа має бути подана протягом трьох років з моменту першого повідомлення про дії, які призвели до оподаткування не у відповідності до положень Конвенції.».

2. Пункт 5 статті 27 Конвенції видалити та замінити таким пунктом:

« 5. Якщо

a) відповідно до пункту 1 цієї статті, особа передала справу компетентному органу Договірної Держави на підставі того, що дії однієї або обох Договірних Держав призвели до оподаткування такої особи не у відповідності до положень цієї Конвенції; та

b) компетентні органи не можуть досягти згоди у вирішенні цієї справи відповідно до пункту 2 цієї статті протягом двох років з моменту подання справи до компетентного органу іншої Договірної Держави;

будь-яке невинрішене питання, що виникло у справі, повинно бути подане на розгляд арбітражу, якщо цього вимагає особа. Рішення арбітражу є обов'язковим до виконання обома Договірними Державами незалежно від будь-яких часових обмежень, визначених національним законодавством цих Держав, за винятком ситуації, коли особу, якої безпосередньо стосується справа, не влаштовують умови взаємної згоди, згідно з якою виконується таке рішення арбітражу. Компетентні органи Договірних Держав можуть за взаємною згодою встановлювати порядок застосування цього пункту.».

Стаття XV

Статтю 28 Конвенції видалити та замінити такою статтею:

«Стаття 28 Обмін інформацією

1. Компетентні органи Договірних Держав обмінюються інформацією, яка згідно очікуванням є значимою для виконання положень цієї Конвенції або адміністрування чи виконання національних законів, що стосуються податків будь-якого виду та визначення, які стягуються від імені Договірних Держав або їхніх адміністративно-територіальних одиниць, або місцевих органів влади тією мірою, якою оподаткування, згідно з такими законами, не суперечить цій Конвенції. Обмін інформацією не обмежується статтями 1 та 2 цієї Конвенції.
2. Будь-яка інформація, одержана Договірною Державою відповідно до пункту 1 цієї статті, вважається конфіденційною так само, як і інформація, одержана відповідно до національного законодавства цієї Держави, вона може розкриватися тільки особам або органам влади (у тому числі судам і адміністративним органам), які займаються нарахуванням або збором, примусовим стягненням податків, зазначених у пункті 1 цієї статті, або судовим розслідуванням, або розглядом апеляцій стосовно таких податків, або наглядом за вищенаведеним. Такі особи або органи використовують інформацію тільки з цією метою. Вони можуть розкривати інформацію під час відкритого судового засідання або в тексті судових рішень. Незважаючи на вищевикладене, інформація, отримана Договірною Державою, може використовуватись для інших цілей, якщо така інформація може використовуватись для таких інших цілей відповідно до законодавств обох Держав, і якщо компетентний орган Держави, яка надає інформацію, дав дозвіл на таке використання.
3. Договірні Держави можуть передавати арбітражному комітету, створеному відповідно до положень пункту 5 статті 27 цієї Конвенції, таку інформацію, яка необхідна для здійснення процедури арбітражу. На членів арбітражного комітету поширюються обмеження щодо розкриття інформації, зазначені у пункті 2 цієї статті, стосовно будь-якої інформації, переданої таким чином.
4. У жодному разі положення попередніх пунктів не слід тлумачити як такі, що покладають на Договірні Держави зобов'язання:

- а) здійснювати адміністративні заходи, що суперечать законодавству та адміністративній практиці однієї або іншої Договірної Держави;
- б) надавати інформацію, яку неможливо одержати за законодавством або в межах звичайного процесу адміністрування в одній або іншій Договірній Державі;
- с) надавати інформацію, яка розкриватиме будь-яку торговельну, підприємницьку, промислову, комерційну або професійну таємницю або торговельний процес, або інформацію, розкриття якої суперечило б інтересам державної політики (*ordre public*).

5. Якщо інформація запитується Договірною Державою відповідно до цієї статті, інша Договірна Держава для отримання інформації, стосовно якої здійснено запит, повинна застосувати всі свої заходи зі збору інформації навіть якщо ця інша Держава може не потребувати такої інформації для своїх власних податкових цілей. На зобов'язання, викладене у попередньому реченні, поширюються обмеження, зазначені у пункті 4 цієї статті, але у жодному разі такі обмеження не можуть тлумачитися як такі, що дозволяють Договірній Державі відмовити у наданні інформації виключно на підставі того, що вона не має національного інтересу щодо такої інформації.

6. У жодному разі положення пункту 4 цієї статті не повинні тлумачитися як такі, що дозволяють Договірній Державі відмовляти у наданні інформації виключно на підставі того, що інформація належить банку, іншій фінансовій установі, уповноваженій особі (номінальному власнику) або особі, що діє як агент або фідуціар, або тому, що вона стосується майнових часток в особі.».

Стаття XVI

Статтю 29 Конвенції видалити та замінити такою статтею:

«Стаття 29

Допомога у стягненні податків

1. Договірні Держави погоджуються надавати одна одній допомогу у стягненні податкових вимог. Така допомога не обмежується статтями 1 та 2 цієї Конвенції. Компетентні органи Договірних Держав можуть за взаємною згодою встановлювати порядок застосування цієї статті.

2. Термін «податкова вимога», який використовується в цій статті, означає суму вимоги стосовно податків будь-якого виду та визначення, що стягуються від імені Договірних Держав або їхніх адміністративно-територіальних одиниць, або місцевих органів влади тією мірою, якою оподаткування не суперечить цій Конвенції або будь-якому іншому акту, сторонами якого є Договірні Держави, а також проценти, адміністративні штрафи та витрати на стягнення або на забезпечення сплати податків, що стосуються такої суми.

3. Положення цієї статті застосовуються тільки до податкової вимоги, яка визначається як об'єкт, на який можуть бути спрямовані заходи стягнення у Державі, що робить запит, та яка (якщо інше не було погоджено

між компетентними органами) не була оскаржена. Однак, якщо вимога стосується податкового зобов'язання особи як нерезидента Держави, що робить запит, ця стаття повинна застосовуватись лише тоді (якщо інше не погоджено між компетентними органами), коли вимога не може бути оскаржена. Така податкова вимога повинна стягуватись цією іншою Державою відповідно до положень її законодавства, які стосуються примусового стягнення її власних податків, так, ніби ця податкова вимога є податковою вимогою Держави, що отримала запит.

4. Якщо податкова вимога Договірної Держави є вимогою, щодо якої ця Держава для забезпечення її стягнення може згідно зі своїм законодавством вжити заходи щодо забезпечення сплати податків, така податкова вимога повинна прийматись компетентним органом іншої Договірної Держави за запитом компетентного органу першої згаданої Держави для здійснення заходів щодо забезпечення сплати податків. Інша Держава повинна вдаватися до заходів щодо забезпечення сплати податків стосовно такої податкової вимоги відповідно до положень свого законодавства так, ніби ця податкова вимога є податковою вимогою цієї іншої Держави, навіть якщо на момент, коли такі заходи здійснюються, податкова вимога не підлягає примусовому стягненню у першій згаданій Державі, або боржником за нею є особа, яка має право запобігти її стягненню.

5. Незважаючи на положення пунктів 3 та 4 цієї статті, на податкову вимогу, прийняту Договірною Державою для цілей пунктів 3 або 4 цієї статті, в цій Державі не поширюються часові обмеження, їй не може надаватися пріоритет, що може застосовуватись до податкової вимоги відповідно до законодавства цієї Держави, зважаючи на її природу, та (якщо інше не погоджено між компетентними органами) вона не може бути стягнена шляхом ув'язнення боржника за несплату боргу. Також податковій вимозі, прийнятій Договірною Державою для цілей пунктів 3 або 4 цієї статті, не може надаватися в цій Державі ніякий пріоритет, який застосовується до такої податкової вимоги відповідно до законодавства іншої Договірної Держави.

6. Факт наявності, чинності або сума податкової вимоги Договірної Держави не може бути предметом розгляду у судах або адміністративних органах іншої Договірної Держави.

7. Якщо, у будь-який момент після здійснення запиту Договірною Державою згідно з пунктами 3 або 4 цієї статті та до того, як інша Договірна Держава стягнула та переказала суму податкової вимоги першій згаданій Державі, вказана сума податкової вимоги перестає бути:

а) у разі здійснення запиту відповідно до пункту 3 цієї статті, податковою вимогою першої згаданої Держави, яка підлягає примусовому стягненню згідно із законодавством цієї Держави, та боржником за якою є особа, яка в цей момент не може, відповідно до законодавства цієї Держави, запобігти її стягненню; або

б) у разі здійснення запиту відповідно до пункту 4 цієї статті, податковою вимогою першої згаданої Держави, щодо якої ця Держава для забезпечення її стягнення може, відповідно до свого законодавства, вжити заходи щодо забезпечення сплати податків;

компетентні органи першої згаданої Держави повинні негайно повідомити компетентним органам іншої Держави про такий факт, і на розсуд іншої Держави перша згадана Держава повинна призупинити або відкликати свій запит.

8. У жодному разі положення цієї статті не повинні тлумачитись як такі, що накладають на Договірну Державу зобов'язання:

а) здійснювати адміністративні заходи, що суперечать законодавству та адміністративній практиці цієї або іншої Договірної Держави;

б) здійснювати заходи, що суперечать державній політиці (*ordre public*);

с) надавати допомогу, якщо інша Договірна Держава не вжила всіх прийнятних та передбачених законодавством або адміністративною практикою заходів для, залежно від обставин, стягнення або забезпечення сплати податків;

д) надавати допомогу у тих випадках, коли адміністративні витрати для цієї Держави явно непропорційні вигоді, яку має отримати інша Договірна Держава».

Стаття XVII

Статтю 30 Конвенції видалити.

Стаття XVIII

Статтю 32 Конвенції видалити.

Стаття XIX

Преамбулу Протоколу видалити та замінити на таку преамбулу Протоколу:

«Стосовно Конвенції, укладеної між Україною та Королівством Нідерландів, про усунення подвійного оподаткування стосовно податків на доходи і майно та попередження податкового ухилення і уникнення ті, що нижче підписалися, домовились про те, що нижченаведені положення повинні становити невід'ємну частину Конвенції.».

Стаття XX

Чинну статтю 1 Протоколу до Конвенції перенумерувати на статтю 1А.

Стаття XXI

1. Перед новою статтею 1А Протоколу до Конвенції додати таку статтю:

«1. До статей 1 та 4

1. Вигоди, передбачені статтями 10, 11, 12, 13 та 22 Конвенції, не поширюються на Інвестиційну установу, яка звільнена від податку Нідерландів (vrijgestelde beleggingsinstelling).

2. Стосовно інших спеціальних режимів, компетентні органи Договірних Держав повинні вирішити за взаємною згодою, до якої міри на резидента Договірної Держави, який є об'єктом такого спеціального режиму, не можуть поширюватися вигоди цієї Конвенції.».

Стаття XXII

Статтю 6 Протоколу до Конвенції видалити.

Стаття XXIII

Статтю 7 Протоколу до Конвенції видалити та замінити такою статтею:

«7. До статей 10 та 13

Дохід, отриманий у зв'язку з частковою ліквідацією компанії або купівлею компанією власних акцій, вважається доходом від акцій.».

Стаття XXIV

Статтю 10 Протоколу до Конвенції видалити та замінити такою статтею:

«10. До статті 18

Термін «ануїтет» означає:

а) у випадку ануїтету, який виникає у Нідерландах, ануїтет, визначений у Законі Нідерландів «Про податок на доходи» від 2001 року (“Wet inkomstenbelasting 2001”), або у будь-якому прийнятому у майбутньому ідентичному або значною мірою подібному законі або постанові, які замінюють цей Закон, та дохід від якого є частиною оподаткованого доходу від роботи та від володіння житлом (“belastbaar inkomen uit werk en woning”);

б) у випадку ануїтету, який виникає в Україні, встановлену суму, яка періодично у встановлений термін виплачується фізичній особі протягом її життя або протягом певного або встановленого періоду відповідно до взятих платіжних зобов'язань та в обмін на адекватну і повну компенсацію у грошовій формі або у грошовому еквіваленті.».

Стаття XXV

Статтю 11 Протоколу до Конвенції видалити.

Стаття XXVI

Статтю 14 Протоколу до Конвенції видалити та замінити такою статтею:

«14. До статей 28 та 29

Положення статей 28 та 29 застосовуються відповідно до регуляторних актів, що стосуються нідерландського доходу.».

Стаття XXVII

Набрання чинності

1. Договірні Держави повинні письмово повідомити одна одній дипломатичними каналами про завершення всіх процедур у відповідності з національним законодавством, необхідних для набрання чинності Протоколом про внесення змін.

2. Цей Протокол про внесення змін є невід'ємною частиною Конвенції та набуває чинності в останній день місяця, наступного за місяцем, у якому отримано останнє письмове повідомлення, зазначене у пункті 1 цієї статті.

Дія цього Протоколу про внесення змін поширюється:

а) щодо податків, утриманих у джерела, на суми, сплачені або перераховані нерезидентам станом на або після першого січня календарного року, наступного за роком набрання чинності цим Протоколом про внесення змін;

б) на інші податки з податкових років, що починаються станом на або після першого січня календарного року, наступного за роком набрання чинності цим Протоколом про внесення змін.

На посвідчення вище наведеного ті, що нижче підписалися, відповідним чином на те уповноважені, підписали цей Протокол про внесення змін.

Вчинено в м. Гаага „12” березня 2018 р. у двох примірниках, кожен українською, голландською та англійською мовами, при цьому всі тексти мають силу оригіналу. У разі наявності будь-яких розбіжностей між українським та нідерландським текстами, перевага надається англійському тексту.

За Україну

За Королівство Нідерланди